
Biblioteka „SAVREMENA PROZA” 159

Dan Soću

URBANHOLIJA

Naslov originala:
Urbancolia by Dan Sociu
©2008 by Editura Polirom

Urednik
Nataša Anđelković

DAN SOĆU

URBANHOLIJA

Prevod s rumunskog
Daniela Popov Jovanović - Reta

BEOGRAD
2016

*Upravnici,
ma gde bila*

*Ako ljudi nisu sa nama, nema veze.
Već imamo njihovu decu.*

Adolf Hitler

Nalaziš se u vozu koji ulazi u stanicu Čotat, prolaziš kroz zenice, proširene vradžbinom gledalaca iz prvog reda, kroz tunel star 110 godina, i kroz Klub A. Lako se sudaraš sa mnom. U mrežastim si čarapama. Ulaziš u međugradski na liniji Bukurešt-Jaši-Bukurešt-Jaši-Bukurešt-Jaši-Bukurešt, u metro na relaciji Izvor – Univerzitet, a nakon pola sata ući ćeš u garsonjeru, u kojoj su naše uramljene fotografije poredane po policama, kao i nekoliko desetina drugih mega, snimljenih na hard i po cd-ovima, koji leže razbacani po izgibanom i prašnjavom podu.

Na podu, na ležaju improvizovanom od jastuka i prekrivača, koji šiješ svakih nekoliko dana, a koji se svake noći cepa, čekam te razodenut, poput ukrajinskog pesnika, *sa vrelim laptopom na mošnicama.*

Ukrajinski pesnik, na koga sam slučajno naišao nakon stotinu linkova tražeći vesti o tebi, kaže da će mi laptop sjebati potenciju. On je tihi heroj književnosti, koji će nastaviti da piše, da udara po tastaturi dok mu ne eksplodiraju genitalije. Mene zabrinjava ova informacija, a onda se prisećam da sam danas popužio dve kutije cigareta i da sam popio šest piva, ali se smirujem – efekat radijacije ne može da se meri sa onim što sebi mogu da učinim *ja*. A čak i ne pišem toliko mnogo i tako često. Tek nešto malo o seksu, a od sad pa nadalje, ko zna.

Imam 28 godina i čekam da uđeš. Otvaram sedmo pivo i gledam prve filmove svetske kinematografije: prvi poljubac, nemi poljubac, crno-beli, sa dva neverovatno ružna čoveka. Kad razmislim, nas dvoje smo ipak malo pristojniji. A kad još malo bolje razmislim, možda smo zaslužili da igramo u ovom filmu. Čudi me da se nismo sreli tokom 1890-tih, pa da poziramo braći Limijer. Nosila bi krem haljinu i drvene perle, a možda i nešto po svom izboru.

I ja bih, takođe, nešto po tvom izboru.

Možda jednu od onih košulja koje si mi kupila prošle zime kod Kenvela. Letnje košulje... Kao što si mi obećala da ćemo na kraju leta, odnosno, sada, obići prodavnice i kupiti pulovere, ruka-

vice, cokule. Mislim da bi nam bilo lakše da ovo uradimo zajedno, ako se vratiš.

Zgrada u kojoj radim je veoma stara i koketna, zbog čega se i režiseri otimaju o nju. Svakog meseca tamo se snima neki film, videoklip ili reklama. Ujutru kada odlazim na posao, ulazim na plato za snimanje, hodam preko kablova i pogledom pozdravljam ljude koji postavljaju osvetljenje. I, kao i obično, zamišljam kako će mi u svakom trenutku prići režiser i reći mi:

– Izvini, pratim te već nekoliko dana. Primetio sam da si veoma, veoma tužan. Ponekad mi je potreban neko kao ti za film. Do sada sam organizovao deset hiljada kastinga i još uvek, u čitavom Bukureštu, nisam video tako melanholično i zaljubljeno lice kao što je tvoje. Ne mogu ti ponuditi ništa drugo do glavne uloge i nekoliko desetina hiljada evra, ali ti mogu garantovati da će u poslednjoj sceni tvoj lik zadržati raspršenu, krhku nadu da bi ona mogla da se vrati, jednom... Šta kažeš?

Pijan sam i čekam te i krivo mi je što nas braća Limijer nisu izabrali za njihov *Poljubac*, jer sada *zaista* više nemamo nikakvu šansu...

I

I got my violence in high-def ultra-realism

Nine Inch Nails

*Bila sam onesveščena ženskica
u njenom naručju*

Večnost, Paskal, počela je za mene jedne zimske večeri godine 2005, u Jašiju, na pola puta između kluba *Black Out* i prodavnice koja radi non-stop, u koju sam krenuo da kupim prezervative.

Prodavnice iz koje je ona upravo izlazila sa kutijom *Durex Classic*, zavučenom u džepu farmerica i sa paketićem žvaka *Orbit professional* u drugom. Za *Classic* sam se odlučio i ja, jer mi se činilo da sam preterano hrabar i samim tim što sam i pomislio da ih kupim, ali da neću biti toliko hrabar da stvorim situaciju koja će mi dopustiti da ih koristim, te da ću ih sledećeg dana, kao i svaki put, pokloniti prijatelju. *Classic* je već bilo previše, a oni sa ukusima, zvončićima, fosforescentni (?) ili rebrasti, učinili bi da se osećam perverzno. Već sam

je video kako strpljivo i učtivo sluša moje odvratne ponude, a onda počinje da vrišti:

– KAKO SI UOPŠTE MOGAO I DA POMISLIŠ DA BIH SE JA IKADA POJEBALA SA TOBOM??? ZAR MISLIŠ DA BIH TI DOPUSTILA DA MI GA GURNEŠ!!!!????!!!!???? I KLADIM SE DA SI TOLIKO PERVERZAN DA JOŠ IMAŠ I PREZERVATIVE, VEROVATNO ONE SA UKUSIMA!!!

Na žvakaću gumu nisam ni pomislio. Moja imaginacija i hrabrost nisu daleko odmakli, tek toliko da me povuku dovoljno blizu nje da bih je poljubio.

Pustila je, DUM! (?) da se vrata prodavnice zalupe za njom, napravila je dva koraka unapred, pa je zavukla ruke pod moj smeđi kaput. Niz od trideset-četrdeset prstiju na koje se nadovezuju dugi i slatki nokti, zabio mi se u kičmu, dok se nekoliko hiljada drugih spustilo pod kaiš na mojim farmerkama.

Bio sam onesveščena ženskica u njenom naručju. Poljubila me je. Stisnula mi je zadnjicu dlanovima. Štipala bradavice. Mazila međunožje. Grickala mi je ušnu resicu. Nikada nisam osetio toliki užitak, i pri tom bio toliko pasivan. Ovlažio sam, kroz vene mi je tekla topla čokolada. Želeo sam da se bacim na leđa, na sneg, da je povučem za sobom, da me uzjaše.

Dug poljubac, davljenje, kružno putovanje, muzika...

Podjednako brzo i iznenada, kao što je počela da me gricka, povukla se:

– Strpljenje, dragi moj, hajde da ne ostavimo Bruknera samog.

(?)... je bio način da kažeš „da ne izgubimo plen“, jer oko nas nije mogao da se nađe ni centimetar samoće, najmanje dvadeset izbuljenih očiju posmatralo nas je kao rok zvezde, „oh, me loving *bitter moon*, me thinking very cool movie“, za one ribetine iz Jašija bio si velelepni Parižanin, čije su reči i fantazmagorije bacile na kolena Holivud. I više od toga, jedan Inicijant, onaj koji u malom prstu drži mučeničke tajne Jebačine.

Bio si Paskal, onaj koji je napisao *Gorki mesec*^{*}, knjigu koja nas je uzбудila tokom '90. godina, kada smo bili gimnazijalci u zemlji, u kojoj škole nisu imale ni minimum obaveze da nas ponešto nauče i o nepristojnostima. U jednoj hrišćansko-pravoslavnoj i nadasve mačoističkoj kulturi, koja me je plašila svojim krutim zakonima, skinula si mi kamen sa srca, napisavši ono o čemu sam jedva imao hrabrosti i da mislim – ŽELIMO SVIM

^{*} *Lunes de fiel*, Paskal Brukner, knjiga napisana 1980. godine, po kojoj je Roman Polanski snimio istoimeni film 1992. godine. (prim. prev)

SNAGAMA DA NAŠE LJUBAVI NEMAJU NIKAKAV
SMISAO, DA BUDU NESPRETNE I BEZVREDNE!

Nikada više nisam video toliko lepih žena za-
nesenih prisustvom samo jednog muškarca.

A one:

*Nauči nas, Učitelju, ti, koji govoriš jezik corpus-
culuma* Krausa, pričaj našim pičkicama!*

*Nek' crknem, nek' skrenem s uma ako i moj ži-
vot ne bude takav, rekao sam sebi.*

Viviana je plesala nasred kluba, za sve prisut-
ne, ali očiju uprtih samo u mene.

U centru mog mozga jedna tačkica, stvorenje
sačinjeno samo i samo od zanosa, preko koje
je polako, polako rasla ovojnica zaljubljenosti,
kretala se u Vivijaninom ritmu, imitirajući nje-
no njihanje.

Bio sam dečkić koji je, gušeći se od putenosti,
posmatrao pokrete svoje mame.

Voljeni moj, odjednom sam se setio kad je to
rekla.

Držao sam u ruci flašu piva – odlepio sam
prste i pustio je – ispresekana svetlošću stro-
boskopa, flaša je izgledala kao da se zaustavila
na pola puta između moje ruke i poda – nestala
je u bezdanu – razbila se pored mojih nogu u
hiljadu srebrnih komada – iz središta je izbila

* *Corpusculum* (lat.) – telašce, čestica, atom (prim.prev.)

tečnost koja je mogla da liči na spermu tragača za biserima – *voljeni moj*, reče – osećao sam se kao rok zvezda.

Nekoliko dana ranije mi se obratila:

– Dobar dan, Dan. Ja sam Viviana, upoznali smo se u Klubu A pre dva meseca, ne znam da li se sećaš...

*... bilo mi je dobro poznato čime se on bavio,
u stvari, između ostalog: ispitivanje i tortura
zatvorenika, u programu treninga
za ispitivače i mučitelje*

Leta 2005. godine nosile su se pruge, a ja o tome nisam imao pojma. Nisam video niti me je interesovala bilo koja druga žena osim moje šefice, koja je nosila haljine plave poput irisa, boje koja će biti u modi tek 2008, kako mi je sama rekla. I sandale rimljanke, tu fantastičnu obuću koja *puže* duž noge, obmotava se oko listova, držeći ih *čvrsto*, uvezane u kožni povež, bojeći kožu bakarnom bojom sunca, poput belog bršljana, naprosto dirljivo. A ja bih pratio tu liniju... Sanjao sam da joj svako veče jezikom, na kolenima, razvezujem šnireve sa umornih prašnjavih nogu.

Moja šefica, Upravnica, kako smo je zvali, imala je duge tanke noge, nekako srebrne, kojima je plesala po mojim živcima ujutru, pod stolom, na sednicama redakcije. Vatroeno je raspravljala o poslednjoj odluci Županijskog veća – dok mi je palcem desne noge mazila gležnjeve. Budžet za reparaciju puteva – blago se nagnula napred, nadivši se nad šoljice sa vreloom kafom, i kao slučajno, bretela sa haljine bi joj skliznula sa ramena. Nove tarife notara – privukla bi stolicu bliže, tek toliko da bi bolje videla cifre zapisane u agendi, i priljubila butinu uz moju.

Dosađivala se i iz dosade se igrala sa mnom.

Novinarstvo joj je bilo dosadno, ali nije imala ništa bolje da radi dok joj se dragi ne vrati iz Vašingtona. Upoznala ga je pre pola godine u holu nekog hotela. Derin je imao pedeset godina, bio je oficir u oblasti za antiterorizam, radnik CIA-e. Zvanično je došao u Rumuniju da proveri teren za buduće NATO baze u blizini Pruta.

Specijalista za nekonvencionalno oružje, saradnik biroa Kondolize Rajs, prijatelj, na vrlo mutan način, koji u početku nisam razumeo, sa Ilieskuom, Baseskuom, Đeoanom i Talpešom, Derin je, ipak, otišao za njom na sastanak, na najpatetičniji način, zamuckujući, rumen od opijenosti. Upravo je izašao sa neke zabave. Uzi-